

Дѣдо Недко го погледна уморено, съ прѣмрѣжени очи.

— Да работи тозъ, който има работа, — каза той.

— А ти? А ти?

— Азъ ли? И азъ и ти можемъ да не работимъ.

Ти си кметъ, азъ съмъ иконописецъ.

Нейко се обърна и грубо му извика:

— Иконописецъ! Пияница си ти, пияница!

И влѣзе въ кръчмата. Дѣдо Недко погледа слѣдъ него, бавно отмѣсти слѣдъ това погледа си къмъ полето и отново потъна въ мислитѣ си. Другъ пѣтъ той не тѣй лесно се оставяше да бѣде обижданъ, или пѣкъ да му се даватъ каквито и да било съвѣсти. Умѣеше да отвръща и то съ такива хапливи насмѣшки и подмѣтания, които можеха да ядосатъ и най-спокойния човѣкъ. Тоя пѣтъ той не каза нищо. Пѣкъ и Нейко надменно го остави и не продължи повече разговора. На връщане той пакъ мина покрай него, но не го погледна дори.

VII

Напоследѣкъ дѣдо Недко не бѣше съвсѣмъ добръ. Той отслабна, залинѣ, боледуваше често. Пролѣтъта не го зарадва и не го ободри. Напротивъ, въ тия хубави и засмѣни дни най-лоши прѣдчувствия го измѣчваха, най-черни мисли му идваха на ума. Струваше му се, че е неизлѣчимо боленъ, че никой не е тѣй изоставенъ и злощестъ като него. Призракътъ на смъртта се изправяше прѣдъ очитѣ му и той виждаше края на живота си, прѣминалъ безъ радостъ и безъ щастие. Нищо добро не го очакваше. Имаше малко скѣжтани пари — тѣ бѣха на привършване вече. Къню, тѣй любезенъ и внимателенъ по-рано, сега часъ по часъ го подсѣщаше, че е врѣме да се прибере въ града и да заработи. Отъ друга страна,